

Sygn. akt IV CSK 736/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku R. U.
przy uczestnictwie J. K.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. U. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 czerwca 2019 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 maja 2017 r. poprzez ustalenie innego przebiegu granicy pomiędzy nieruchomościami objętymi wnioskiem.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę oczywistej zasadności skargi wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przywołano również art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.,

nie sformułowano jednak żadnego zagadnienia o charakterze prawnym. Oczywiście zasadność składanej skargi wnioskodawcy wiąże z faktem przyjęcia przez biegłych wydających opinię w sprawie, że przedstawiony przez niego szkic z 1978 r. nie spełnia wymagań określonych w art. 31 p.g.k., podczas gdy - w ocenie skarżącego - w dacie jego sporządzenia obowiązywały inne przepisy, tj. rozporządzenie Ministra Odbudowy z dnia 10 listopada 1948 r.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżący wydaje się nie dostrzegać różnicy pomiędzy faktem zgodności szkicu z normami technicznymi obowiązującymi w dacie jego sporządzenia a mocą dowodową, jaką przedstawia on wedle obecnie obowiązującego prawa. Z przedstawionego dokumentu nie wynika bowiem, kto wskazał widniejącą na nim linię jako granicę działek, a sąd odwoławczy nie wykluczył, że taka deklaracja mogła mieć charakter jednostronny. Co do zasady zarzuty dotyczące oceny materiału dowodowego nie mogą stać się przedmiotem skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw